

DE NOORD-BRABANDER.

Staat- en Letterkundig Dagblad.

ABONNEMENTS-PRISSEN.
Per Jaar, vooruit betaald, 12 Francen per post, 14 Francen (Verschijnende)

DICERE VERUM QUID VETAT?
Dinsdag, Donderdag, en Zaterdag.

ADVERTENTIEEN:
15 cents de regel, behalve 35 cents regel.

ITALIË.

ROME, 10 februarij. Het verhaal van de abdis van Minsk, *de Claresse over de verovering van Minsk*, is alhier aangekomen. Dit document was niet noodzakelijk om de groote belangstelling, welke de zaken van Polen steeds verwekken, weder levendig te maken, maar het heeft een nieuw leven gegeven aan de controversen, waarvan zij de aanleiding zijn. Wanneer ik zeg *controversen*, wil ik daarmede niet zeggen, dat iemand eenigen twijfel koestert over de veroveringen, welke door geheel Europa zoo veel opzien baren. Men is het over de waarden eens; een elk beschouwt de verovering als een Mieczyslawzka als eene gewaardigde gebeurte en hi behoeft hier niet bij te voegen dat deze waardige kloosterlinge, wel ver wat iets te herroepen, haar getuigenis volhoudt, zoo als het door hare drie ondervergaars is genomen. Maar, ten overstaan dezer daadzaken, zijn de meeningen in de salons verdeeld omtrent het gezag, dat jegens den Keizer van Rusland gevolgd behoort te worden.

De eerste partij geven zich vooral veel moeite. De eerste partij is zeker aantal franschen behooren, en de tweede eenen zonderlingen ijver het karakter der meeningen en, wat nog meer verwondering moet baren, het *regt* van den Keizer. Ik had niet kunnen denken dat de partijzucht in zoo ver overigens regtvaardige en eerlijke gemoeden kon verhooren. De verregaande minachting, welke men bij elke gelegenheid heijdt, en aan den dag legt voor het overweldigend gezag, kan niet het geringste denkbeeld geven van de ijervolle overtuiging, waarmede men zich nederbuigt voor de handelingen der monarchie. Geene kinderachtige label wordt niet ingesloten en onhoudbaar beginsel voorzet, dat, die *liberalen* van het koningschap niet allen ijver omhelzen, lever dan eenen soeverein te veroordeelen die zijne kroon, op eene wettige wijze draagt en over een uitgestrekt rijk den scepter zwaait.

Maar kan men dan niet, zonder de ernstigheid en het hoog gezag te verachten, de meening koesteren dat de zelve niet de meest door hunne verleden moeten koud worden en dat de man, die van deze twee zaken een maakt, wezenlijk de verrader en de dwaze is. Die derzelve ondergang verhaast. Die menschen zouden willen, dat de H. Stoel, zonder zich langer te bedenken, zonder zoovele narigten in te winnen, het verledene vergat, over het tegenwoordige de oogen sloot, in alles voor de toekomst toestemde en niets deed, wat Rusland zou kunnen kwellen. Eene breuk zou hen in een verbazende verlegenheid brengen, wijf zij toch katholiek zijn. God weet, of zij het in dat geval nog lang zouden blijven. Ik twijfel of de gangen van den H. Stoel hun wel christelijk genoeg zouden voorkomen, van het oogenblik dat zij van hunne denkbeelden afweken.

De tweede partij is die der *staatkundigen*. Zij onderscheidt zich van de eerste, omdat zij geene bijzondere neiging voor Keizer Nicolaas koestert; zij komt hem ter zijde, omdat zij zich altijd aan de zijde der gouvernementen schaaft, onverschillig of zij orthodox of afgeweken, wettig of overweldigd zijn. Het zijn de mannen van het *fact accompli* en de materiele magt. Een gouvernement is in hunne oogen de eerste bron van alle goed, de eenige waarborg van kracht en voortgang voor de Kerk, de Kerk moet dus tot elken prijs deszelfs medewerking of gunst kopen. Men zou zeggen dat zij den H. Paulus met een zwaard afgeschilderd gezien hebbende, zij dat zwaard als een werktuig van

oppergezag en niet van martelingschouwen. Zij hellen ook, naar hunne wijze van concessien jegens Rusland, even als zij voorstanders geweest zijn van concessien aan Frankrijk.

Het stof van Rome hoort al die geruchten aan; ziet al die bewegingen met eene onveranderlijke en weedzame kalme welke reeds zoo dikwijls onderhouden is en aan den geest even veel eerbied als het hart vertrouwen inboezemt. Zonder zich tot overrijping noch tot vertraging te laten dwingen, zonder het geheel der zaken en der tijden uit het oog te verliezen, vervolgt zij die plegtige navorschingen, waarvan het document dat aan het publiek wellicht wel tengevoege eener onbescheidenheid is kenbaar gemaakt, slechts eene afzonderlijke bladzijde is. Boven alle harts ogten verheven, die eenigen invloed zouden kunnen oefenen even als boven alle gebeurtenissen die het in verlegenheid zouden kunnen brengen, heeft in deszelfs raad niets anders toegang dan de zuivere waarheid en het hoog belang van het geloof. Voortreffelijk schouwspel! Wanneer men het geluk heeft, de zelve voor oogen te hebben, kan men zich eene verklaring geven van de houding eener derde partij, veel belangrijker dan die, welke hi reeds beschreven heb. Deze partij, die bestaat uit al het aanzienlijkst, verlichtst en godsdienstigst wat in Rome is, wacht, bijna stilzittend, maar met de handen naar den hemel uitgestrekt en het hart vol gebeden, den uitslag van zoo vele langdurige beraadslagingen. Vol liefde voor den doorluchtigen opperpriester, die aan de Kerk zoovele bewijzen zijner wijsheid, en aan de wereld een zoo treffend voorbeeld van zijnen moed gegeven heeft, overtuigd dat de goddelijke bijstand hem niet ontbreken zal, na als het ware, het lot van een gearmd volk in zijne handen gesteld te hebben, berust zij reeds voorshands in de beslissingen zijner wijsheid en godsvrucht. Dit is ook ongetwijfeld wat gij bereid zijt te doen, en gij hebt gelijk. Gij zult u daarvoor in volmaakte overeenstemming stellen met uwe vrienden die zich allen geschaard hebben in de rijen der vertrouwden en verkochten.

(Uit de part. corr. van l'Univers.)

ZWITSERLAND.
De tegenwoordige omstandigheden zijn bedenkelijk genoeg voorgekomen om de regering van het canton Argau te doen besluiten, om aan de burgers die tot de milicie behooren, bevel te geven de grenzen van het canton niet te overschrijden.

DUITSCHLAND.
Het voorstel van den prijs van Wrede tegen de godsdienstige genootschappen, had in den aanvang eenige deelneming verworven onder den Saksischen adel, maar men schrijft uit Dresden, dat toen men de bij die gelegenheid gehoudene redevoeringen gelezen had, vooral die van den Bisschop van Augsburg, die belangstelling even als de wateren der Elve verdwenen is. Inderdaad, nimmer nog heeft een parlementair redenaar eene grootere nederlaag geleden, noch is van meer kwade trouw en onkunde overtuigd geworden. Zijn voorstel heeft echter in Beijeren veel goeds gedaan, wijf het aan deszelfs catholieke bevolking eene gelegenheid heeft gegeven, om zich zoo eenstemmig voor te doen in de verdediging der instellingen van hare Kerk.

Men zal zich herinneren dat de kapellaan Loos, eenigen tijd geleden, uit de vrije stad Frankfort ge-

banen werd, omdat hij geweigerd had aan het burgerlijk gezag verklaring te geven eener weigering van absolutie aan twee zijner penitenten, wiens aan hem daarvoor voor het gerigt geroepen had. Deze zaak, die aanleiding had gegeven tot de ernstigste vertoogen van den Bisschop, is nog niet in vergetelheid geraakt, ofschoon eenigen zich daarmede geveid hadden. De directie van de catholieke gemeente van Frankfort heeft eene kernachtige reclamatie in gereedheid, om aan den Bondsdag aangeboden te worden, tegen deze onregelijkheid en tegen den senaat der vrije stad, van welken zij is uitgegaan. De directie wacht, voor de inlevering derzelve, slechts de terugkomst van den graaf Munch-Bellinghausen, voorzitter der doorluchtige vergadering. Bij de toezending van een afschrift daarvan naar Weenen, heeft zij hem verlot gevraagd om dezelve door de drukpers algemeen bekend te maken.

— Uit Lemberg schrijft men van den 3 februarij, dat op den 1. dier maand aldaar, in den ouderdom van 60 jaren, overleden is mgr. de Paula Pischtek, aartsbisschop-metropolaan van Lemberg en primaat der koninkrijken van Gallicie en Lodomerie.

ENGLAND.
De beraadslaging over het ontwerp betrekkelijk de graanwetten is, II. vrijdag in het Lagerhuis voortgezet. De voornamere denaar, die in deze zitting gesproken heeft is de heer d'Israëli, die het ministerieel ontwerp met al de luimige warmte, waardoor zijn redenaars talent zich onderscheidt, bestreden heeft. Maar de heer d'Israëli heeft niet alleen de ironie met handen vol over de voorstanders van den maatregel van Sir Robert Peel uitgeslori, zoo wel als op het ministerie zelf, hij heeft ook meer dan eens met den grootsten ernst geantwoord aan de verdedigers van den vrijen handel. De dagbladen van het beschermings-stelsel zeggen, dat de redevoering van den heer d'Israëli veel indruk op de Kamer gemaakt heeft.

FRANKRIJK.
PARIS 22 Februarij. Gisteren heeft de heer Oillon-Barrot aan de Kamer de hervatting gevraagd van het ontwerp van wet over het middelbaar onderwijs; maar het ministerie heeft zich daartegen verzet, voor eerst om dat het niet wil, dat de oppositie in eene zo belangrijke discussie het initiatief zal nemen, ten anderen omdat het gelooft dat het geschikt oogenblik, om deze zaak te behandelen, nog niet gekomen is. De heer Guizot heeft verklaard, dat het wetsontwerp, hetwelk in eene andere zitting zal aangeboden worden, aan alle verlangens voldoen zal: zoowel aan den wensch der familien als aan het belang van den Staat. Dit geeft genoegzaam te kennen, dat het gouvernement niet voornemens is, het oorspronkelijk ontwerp van den heer Villemain aan te bieden, hetwelk, zoo als een ieder weet, er ver af is aan die verlangens te doen. Mogen de vooruitzichten, welke deze vooptent aan de vrienden der vrijheid van onderwijs niet verijdeld worden! Het voorstel van den heer Barrot is overigens met eene meerderheid van 67 stemmen verworpen.

— Men leest in l'Ami de la Religion de volgende particuliere correspondantie uit Rome, geschreven den 12 februarij.

« Gij hebt in l'Ami de la Religion de u aangekondigd van eene Geschiedenis der veranderingen van de nonnen van den H. Basilius van Minsk

naar het verhaal harer eerwaardige stads, geschreeven naar hare opgaven in het verhoor, dat zij op bevel van den paus Gregorius XVI, ondergaan zoo hebben. De uitgevers hebben in den titel, welken zij aan dat verhaal gegeven hebben eene dwaling begaan, welke bij het volk van Rome veel ontvreemdenheid wekt heeft. De vader heeft geen bevel hoegenaamd gegeven om aan de eerwaardige moeder Marcella Niccolavskaja een verhoor te doen ondergaan, noch eenige magtiging verleend tot eene openbaarmaking, welke, in zekere deelen, geheel buiten zijn weten geschied is. Deze omstandigheid kan overigens geen den minsten twijfel doen ontstaan over de echtheid der daadzaken, welke in dit hartroerend en treurig verhaal vermeld zijn. Maar gij zult ligt beseffen, dat in een oogenblik, waarop de pauselijke regering uit hare onderhandelingen met Rusland eene voor de catholijken gunstige uitkomst hoopt, het voor het welgelukken harer ijverige pogingen van belang is dat zij vreemd blijve aan alle openbaarmaking, door middel der dagbladen, der documenten, welke met deze ernstige en hoogst gewichtige zaak in betrekking staan. De voorzigtigheid van den H. Stoel en deszelfs overoude omzigtigheid zijn te dezzer zake zoo veel grooter, daar de heilige belangen welke bewaring en handhaving de goddelijke Stichter der Kerk aan denzelven heeft toevertrouwd tot vijanden of tegenstrevers hebben de hartstogten der staatsmannen en de vreesaanjagende eischen der staatkunde.

BELGIË.

Het gerucht dat uitgestrooid is over eene zoogenaamde ziekte, welke onder het koolzaad heerschen zou, heeft niet den minsten schijn van waarheid. Nooit nog beoefde deze plant zoo veel als dit jaar. Ook heeft men verbaazend overdreven, toen men zeide dat dezelve verwoest werd door de armen, die er de knoppen afrukten om zich voedsel te verschaffen. Dit is bijna nergens opgemerkt.

NEDERLAND.

's HERTOGENBOSCH den 24 Februarij.

Bij Z. M. besluit van den 19 februarij 1846, n° 88, zijn benoemd tot registers-plaatsvervangers in de Arrondissementen-Regtbank te 's Hertogenbosch, Jhr. Mr. E. J. C. M. de Kuyper en Mr. G. J. Mounier, beiden Advocaten aldaar.

— Bij besluit van den 19 februarij jl., n° 78, heeft Zijne Majesteit goedgevonden:

aan N. Esser Meerman, op het daartoe door hem gedaan verzoek, eervol ontslag te verleen als secretaris der gemeente Rosmalen;

in deszelfs plaats als zoodanig te benoemen L. van Erp, gemeente-ontvanger aldaar;

— De leden van de Eerste Kamer der Staten-Generaal zijn opgeroepen om te vergaderen op Maandag den 2den maart aanstaande.

— De Duitse bladen hebben onlangs gemeld dat het Groothertogdom Luxemburg aan het Zollverein het verdrag had opgezegd, dat met den 31 december e. k. ten einde loopt. De *Echo d'Arton* meent dat deze tijding van allen grond ontblooten.

NIJMEGEN, 22 febr. Wij verbeugen ons, onzen lezers te kunnen berichten, dat heden morgen het voor deze stad en omstreken verblijvende bericht is ontvangen, dat Z. M. de Koning, bij besluit van den 14 februarij, n° 104 aan de heeren J. van der Heijden, lid van de kamer van koophandel en fabrieken; C. C. Haverkamp, eerste secretaris der stad en lid van de provinciale Staten van Gelderland; R. G. Graadt van Roggen, president van de Kamer van koophandel en fabrieken; G. C. Rombouts, lid en laatstelijk afgetreden president van de Kamer van koophandel en fabrieken; M. Vermaes, rijks aannemer te Helvoetsluis, en N. Prins, rijks aannemer te Sliedrecht, concessie heeft verleend tot het leggen van eene spoorweg van Arnhem over Nijmegen en Grave, langs Veghel, naar 's Hertogenbosch.

BOLSWARD, 21 februarij. Gisteren heeft alhier de publieke aanbesteding plaats gehad, van eene nieuw te bouwen R. C. Kruiskerk; dezelve is voor de som van 133,185.00 aangenomen door de heeren Soutwals en Ketelaar van Woudsend en Workum.

Naar de teekening te oordeelen zal dit gebouw, niet alleen in de behoefte van de gemeente voorzien maar ook een sieraad van deze stad worden.

(P. F. Ct.)

BUITENGEWONE VERGADERING DER PROVINCIALE STATEN VAN NOORD-BRABAND.

1e Zitting van Maandag den 23 Februarij 1846.

Er zijn 34 leden ter vergadering tegenwoordig; afwezig zijn de volgende leden:

Jhr. Mr. Martini van Geffen, H. E. Verschoor, J. van Etten, J. van Wijngaarden en de Ram.

Z. Exc. de heer Staatsraad Gouverneur, opent de vergadering met eene gepaste toespraak, daarbij openbare hulde toebrengende aan de dierbare nagedachtenis van het lid dezer vergadering jhr. A. J. H. de Voocht en in substantie mededeelende de onderwerpen, die aan de vergadering te behandelen zullen worden. De bestaande candidaten ter vervulling der openstaande streek van Raadsheer in het Prov. Hof van Noord-Brabant, ontstaan door het overlijden van den heer mr. L. W. E. van Heurn.

2°. In de benoeming van een lid in het collegie van Gedeputeerde Staten dezer Provincie voor den stand der Edelen, ter vervanging van jhr. de Voocht overleden.

3°. Ter nadere overweging van de in de laatst gehouden algemeene vergadering vastgestelde en hier volgende reglementen, die van wege de Hooge Regering, met nota's van aanmerkingen waren terugontvangen, te weten:

- Het reglement van Politie voor de Polders.
- Dat op de Koepokinenting.
- Dat op het houden van Springstieren.
- Dat op het Dijk- en Polderbeheer.

Van welk een en ander de koninklijke besluiten en de geleidende brieven van heeren Gedeputeerde Staten door den heer Griffier worden voorgelezen.

Voorts wordt door den heer Gouverneur eene commissie benoemd, bestaande uit de heeren: van der Beeken Pasteel, de Bruyn, van Heyst, van Weel en Suys, ten einde de geloofsbriefen van de nieuw benoemde leden te onderzoeken; als die van jhr. de Grez, voor het 13°; van der Heyden voor het 5° kies-district en van jhr. de Kuyper, voor de ridderschap. Nadat gezegde commissie bij monde van jhr. van der Beeken Pasteel, had berigt dat de bewijsstukken, tot het radicaal kies-leden gevorderd, in orde waren bevonden, worden dezelve door den heer griffier ter vergadering binnengeleid, leggen in handen van den heer Gouverneur den vereischen eed af en nemen als zoodanig zitting in de vergadering.

Jhr. Martini van Geffen, de heeren van Etten, Verschoor en van Wijngaarden berigt ingezonden hebbende dat zij door ongesteldheid verhinderd zijn, de vergadering bij te wonen, wordt zulks voor kennisgeving aangenomen.

Is gelezen eene missive van nabijzending van het Provinciaal Hof van Noord-Brabant ten geleide eener lijst van personen, om daarop, zoo noodig acht te slaan, bij de voordragt van candidaten ter vervulling der hiervoor gemelde vacature in gezegd hof, waarop voorkomen de heeren en mrs. W. C. van Heurn, regter in de arr.-regtb. te 's Bosch. F. J. Jespers advok. en procureur bij de arr.-regtb. te Breda, M. van den Acker, regter plaatsvervanger en procureur bij de arr.-regtb. te Eindhoven, jhr. H. A. van Thye Hannes, regter in de arr.-regtb. te 's Bosch, J. F. Loke, regter in de arr.-regtb. te Breda en J. A. T. J. Verheyen, regter in de arr.-regtb. te 's Bosch.

Twee verzoekschriften van mr. W. C. van Heurn en mr. H. A. van Thye Hannes om op de voordragt van candidaten ter aanvulling der gemelde vacature bij het Prov. Hof te worden geplaatst, worden voor kennisgeving aangenomen.

Vervolgens wordt overgegaan tot het opmaken der zoodanig gemelde voordragt, waarbij op de heeren en mrs. F. J. Jespers 27, H. A. van Thye Hannes 4, W. C. van Heurn 4, J. A. Mutsaers 1 en Verheyen 1 stemmen worden uitgebragt, en dien ten gevolge de heer mr. F. J. Jespers van Breda als eersten candidaat geproclameerd.

Als tweeden candidaat, verkrijgen de heeren en mrs. J. Mastboom 18, H. A. van Thye Hannes 7, W. C. van Heurn 5, J. A. Mutsaers 2, A. J. T. J. Verheyen 2, J. B. Botz 2 en P. Gouverneur 1 stemmen.

Bij afzijn der volstreckte meerderheid (19) herstemd zijnde, bekoint de heer Mastboom 28, van Thye Hannes 4, van Heurn 3, Mutsaers, Verheyen en Botz ieder 1 stemmen en wordt alzoo de heer en mr. J. Mastboom van Breda, als tweeden candidaat geproclameerd.

Als derden candidaat bekomen de heeren mrs. P. Gouverneur 17, H. A. van Thye Hannes 10, van Heurn en Verheyen ieder 3 en Mutsaers, Rombouts en van Reysingen, elk 1 stemmen.

Bij afzijn der volstreckte meerderheid herstemd zijnde; verkrijgen de heere en mrs. P. Gouverneur 26, van Thye Hannes 6, van Heurn 3, Verheyen en Mutsaers ieder 1 stemmen en wordt alzoo de heer en mr. P. Gouverneur van Breda als derden candidaat geproclameerd; en zal die voordragt,

met geleidende missive, waarvan het ontwerp wordt voorgelezen en goedgekeurd, aan Z. M. den Koning worden aangeboden.

Wijders overgaande tot de benoeming van een lid voor het collegie van Gedep. Staten, ter vervanging van wijlen jonkh. de Voocht, die zitting had voor de ridderschap, bekoint de heer ridder de van der Schueren 21 en jonkh. de Kuyper 14 stemmen, aldus 2 blanco biljetten uitgebragt, en wordt jonkh. ridder de van der Schueren van 's Bosch als lid van het collegie van Gedeep. Staten geproclameerd, door den heer Voorzitter daarmede geluk gewenscht en die betrekking door den benoemde, erkentelijk voor het vertrouwen zijn Ed. toegedacht, aangenomen.

Voorts worden de bij den aanvang dezes aangeduide reglementen commissariaal gemaakt en gesteld in handen van de commissien, die dezelve in de laatste gewone vergadering hebben behandeld, om dezelve zoo mogelijk morgen rapport uit te brengen, waarna de vergadering tot den volgenden dag ten 12 ure is gesloten.

Zitting van 24 Februarij.

Afwezig zijn jonkheer Martini van Geffen, Verschoor, van Etten, de Ram, van Wijngaarden en Janssens.

De vergadering geopend zijnde, verzoekt de heer Gouverneur de respectieve commissien, om ieder in den hare, wanneer zij daartoe gereed mogten zijn, rapport uit te brengen over de in hante handen gestelde stukken als daar zijn.

a. De nota van aanmerkingen, van wege de Hooge Regering ingekomen op het reglement voor de koepokinenting; het rapport daar over, bij monde van de heer Buysen, uitgebragt, wordt zonder beraadslaging met algemeene stemmen aangenomen.

b. Gelijke nota op het reglement tot het houden van springstieren; ook dat rapport, uitgebragt bij monde van jonkh. van der Beeken Pasteel, wordt zonder beraadslagingen met algemeene stemmen aangenomen.

c. Gelijke nota op het reglement voor de Politie der Polders in dit gewest. Het rapport, bij monde van jhr. van der Beeken Pasteel daaroer uitgebragt, geeft aanleiding tot eenige bedenkingen in het midden gebragt door de heeren Botz, Boeracker, de Wye, Kivits, Gerlach, C. A. van Ryckevorsel en den heer Gouverneur; dezelve door den heer rapporteur zoo veel mogelijk wederlegd zijnde, wordt ook dat rapport bij acclamatie aangenomen.

d. Gelijke nota op het reglement voor het Dijk- en Polderbeheer in Noord-Brabant, bij monde van den heer Gerlach uitgebragt, leidt tot onderscheidene bedenkingen, die voorgebragt door de heeren van Swieten, A. van Ryckevorsel, Delhez, Keyenberg, Mutsaers, van der Beeken Pasteel en den heer Gouverneur. De heer rapporteur en de leden der commissie Kivits, de Wijs, Bijvoet, Botz, van Reysingen en Berman het rapport nader toegelicht en de bedenkingen zoo veel mogelijk wederlegd hebbende, wordt dat rapport almede met acclamatie aangenomen.

En zullen de gemelde vier reglementen als nu ter nadere goedkeuring aan Zijne Majest. den Koning van wege deze vergadering worden toegezonden.

Waarna deze buitengewone vergadering, met eene korte rede, door Z. Exc. den heer Staatsraad Gouverneur, in naam des Konings, wordt gesloten.

TWEDE KAMER DER STATEN-GENERAAI.

Zitting van 23 Februarij.

In de zitting van heden, om 3 ure geopend, heeft, na het uitbrengen van rapporten op ingekomen verzoekschriften, de heer van Dam van Iselt het woord bekomen en het volgende gezegd:

Na den woordenstrid, die in de vergadering van II. donderdag gesceen was, tusschen Z. Exc. den Minister van Financien en mij, vertrouwd ik mijne belangen ten deze toe aan den heer baron Nalays, die van de algemeene rekenkamer, de heer van Dalé had zijnerzijds daartoe zijne keuze gevermigd op Z. Exc. den luitenant-generaal Trip. Deze beide heeren meenden, om het regelen en vaststellen van meer ernstige punten zoo mogelijk voor te komen, dat zij moesten beproeven of er geene termen bestonden om de partijen te bevredigen, daar de heer van Hall reeds dadelijk had herhaald, hetgeen Z. Exc. ook in de vergadering had gezegd, dat bij hem geene de minste intentie had bestaan mij te beleedigen.

Den namiddag zoo zaterdag gaven de heeren

Trip en Nahuys mij kennis, dat de heer van Hall bereid was te verzoeken, dat de heer van Hall

» Dat hij mijner zonde aarzelen verschooning te vragen, indien hij ook, en welken iemand beleedigd moet hebben, dat hij zich eglies in deze geheel niet kende van alle beleediging of van beleedigende bedoelingen, gelijk hij zulk reeds dadelijk in de kamer verklaard had, toen hij uit het antwoord op de vraag van de heer van Dam van den president ontwaarde, dat deze zijne woorden had uitgelegd, alsof hij hem van laster had beleedigd, dat hij dus alsnog kon verklaaren, dat hij geene de minste intentie heeft te beleedigen, door de door hem gezegde uitdrukking; dat hij bedoeld heeft, dat hij den persoon, de buiten de kamer die zaak aan den heer van Dam mogt hebben medegedeeld, zonde beschouwen als een lasteraar.

Nadat de luitenant-generaal Trip zoowel als de heer Nahuys, mij de plegtige verzekering hadden gegeven, dat zij van oordeel waren, dat ik met die verklaring gevegen konde nemen, gaf ik mijne toestemming om die verklaring van den heer van Hall te ontvangen, ten huize van den heer Nahuys, in tegenwoordigheid van den president en van eenige leden dezer vergadering, het willende overlaten aan de beslissing van mijne geachte ambtgenooten, of ik mij met de verklaring des heeren van Hall konde tevreden stellen.

Des namiddags, ten 4 ure, begaf ik mij naar de woning van den heer Nahuys en had de eer aldaar aan te treffen de heeren: van Hall, Trip, Bruce, Gevers van Endegeest, Verwey Mejan, Telting, van Golstein en de Man.

Voor dat de heer van Hall de boventermelde verklaring had voorgelezen en nadat de heeren Trip en Nahuys hadden verklaard, dat door geene der partijen eenige demarche was gedaan, strijdig met de beginselen van eer, nam ik de vrijheid aan mijne geachte ambtgenooten af te vragen, of zij meenden, dat ik mij niet die verklaring mogt tevreden stellen? Er bijvoegende, dat ik mijne beslissing ten deze had afhankelijk gemaakt van hunne meening, en dat ik mij het regt had voorbehouden de verklaring van den heer van Hall openbaar te maken. De president dezer vergadering, na de meening van de heeren Trip en Nahuys vernomen te hebben, verklaarde, even als mijne vijf overige geachte medeleden, dat zij niet die meening van genoemde heeren instelden, en dat zij geloofden, dat ik mij met de gegevene verklaring behoeft te tevreden te stellen.

Nadat de heer van Hall zijne toestemming had gegeven tot de openbaarmaking van de door hem gegevene verklaring, heb ik ook mijnerzijds niet geaarzeld te verklaren, dat de zaak wilde beschouwen als afgedaan, en hebben wij elkanderen daarop de hand ter verzoening toegereikt.

Van de mij gegevene vrijheid gebruik makende, heb ik gemeend, dat de meest gepaste wijze om die verklaring openbaar te maken, daarvan zoude bestaan, dat ik in deze vergadering verslag deed van het voorgevallene. Hieraan Ed. Mog. Heeren heb ik met de meest mogelijke nauwkeurigheid voldaan.

Het zij mij vergund te besluiten, met den hartelijken wensch, dat gij allen van hetzelfde gevoelen moogt zijn als de door mij opgenoemde medeleden.

Mogten echter een of meerder van U. Ed. Mog. mijn gehouden gedrag in deze niet goedkeuren, dan stel ik genoeg vertrouwen in het karakter van mijn geachte medeleeders, om mij overtuigd te houden, dat zij mij hunne bezwaren met rondborstigheid zullen mededeelen.

Z. Exc. de Minister van Financien heeft vervolgens het woord genomen en gezegd:

Edel Mogende Heeren!

Ik heb geen oogenblik geaarzeld, om van den geachten vorigen spreker de gevraagde magtiging tot openbaarmaking te verlenen. Wat Z. Ed. Mog. daarom heeft medegedeeld, is volkomen overeenkomstig met het werkelijk gebeurde. Ik verheug mij des te meer over deze openbaarmaking, en zeg den spreker daarvoor dank, omdat daardoor nu de buiten deze vergadering zullen voorgekomen zijn alle eenzijdige voorstellen, welke men reeds zoo verre heeft durven uitbreiden, dat men het votum van U. E. M. over een ontwerp van wet, in verband heeft derven brengen met een persoonlijk incident.

Voor het overige zal ik voor alsnog mij weder houden van eenige meening te uiten omtrent he

» Dat hij mijner zonde aarzelen verschooning te vragen, indien hij ook, en welken iemand beleedigd moet hebben, dat hij zich eglies in deze geheel niet kende van alle beleediging of van beleedigende bedoelingen, gelijk hij zulk reeds dadelijk in de kamer verklaard had, toen hij uit het antwoord op de vraag van de heer van Dam van den president ontwaarde, dat deze zijne woorden had uitgelegd, alsof hij hem van laster had beleedigd, dat hij dus alsnog kon verklaaren, dat hij geene de minste intentie heeft te beleedigen, door de door hem gezegde uitdrukking; dat hij bedoeld heeft, dat hij den persoon, de buiten de kamer die zaak aan den heer van Dam mogt hebben medegedeeld, zonde beschouwen als een lasteraar.

Daarom zal ik niet vooruitlopende beschouwingen van het geëerbiedigd Hoofd van den Staat en zal men mij ook willen veroorlooven mijn eigene rijs overweging voor te behouden.

Daarna is de vergadering gescheiden. H. H. Exc. de ministers van Buitenland en Eeredienst hebben de zitting bijgewoond.

LATERE BERICHTEN

Van de grenzen van Italie 11 febr. In Italie heerscht steeds eene groote beweging. Men wijst op de maand april als het tijdstip waarop de opstand moet uitbarsten in de Legation, en de Marken, en de Ombrie. Dezelve zougerust worden door de ontscheping van ontvreemden, in Spanje, Algerie, de Ionische Eilanden en in Corsika aangeworven. Aan den spaanschen generaal Prim, die steeds te Marseille verblijft, is door hem reeds herhaalde malen door zijne regering uitgenoodigd geworden in Spanje terug te keeren, en wordt daarbij een werkdadig aandeel toegekend. De overvuchte komst van den Prins van Capua te Malta heeft bij de instverstoorders allerlei hersenschimmige vooruitzichten doen geboren worden. De Pauselijke Regering, die met al plannen bekend is, heeft besloten de gewapende magt in de Marken te versterken; twee beproefde ambtenaren zijn naar de Legation gezonden om den toestand dier gewesten te onderzoeken en de redenen der klachten die aldaar oprispen, uit den weg te ruimen.

(Augsb. Zeit.)

Mengelwerk.

Levensschets van Monseigneur BORIE in Ton-Chin voor het geloof gestorven.

(Vervolg en slot van nummer 23.)

Eene heilige vriendschap vereenigde deze twee mannen, zoodra zij elkander ontmoet hadden. Het was de heer Masson, die later den heer Borie aanwees tot de vervulling der bisschoppelijke waardigheid. In de eerste tijden deden zij hunne togten te zamen, even als zij hunne godsdienstoefeningen te zamen verrigteden. Bij dag voor het oog der menschen verborgen, doorliepen zij des nachts de uitgestrekte landstrecken, alwaar de christenen onder de Heidenen verstrooid levden. Zij predikten, gaven onderwijs in de godsdienst, hoorden biecht, beoedigden de inlandsche priesters, rpeiden de misbruiken uit; in één woord, vervulden al de moeilijke en zwaarwichtige pligten van het apostel-amt. Na verloop van zes maanden kon Borie alleen staan. Hij kende genoegzaam de aanamische volks taal om biecht te hooren en zelfs te prediken. Zijn moed grensde aan onvoorzigtigheid. Op zekeren dag overvarede men eenen mandarijn; de heer Masson wenkte hem te vlugten en verdween zelf langs eenen zijweg. Borie plaatste zich op den doorloft en wachtte den mandarijn onverschrokken af. Deze, van een sterk gelide vergezeld, ging voort en zag met verwondering op dien reus, die hem met eenen arendsblik aanschafde. Toen de heer Masson terugkeerde verweet hij hem zijne vermetelheid. De heer Borie bekende zijn ongelijk zeide dat hij dien mandarijn van naderbij had willen zien. Haasten wij ons de verzekering te geven, dat hij wel overtuigd was, niemand dan zich zelve in gevaar te stellen, en dat zijn ijver geen enkelen maatregel verwaarloosde om het geringste gevaar, dat de aan zijne zorg toevertrouwde christenen kon bedreigen, af te weren.

Die toestand van ongerustheid en vrees, welke zooveel voorzigtigheid, zooveel verborgenheid, zooveel geheimhouding vordert, is nog niet wat men vervolgt noemt. De zendingen achten zich rustig, zoolang de politie de dorpen nog niet komt doorzoeken, welke zij bewonen, of zoolang zij, in hechtenis genomen en voor de lands overheden gebracht, nog door het geven van eenige geschenken aan hunne handen ontsnappen kunnen. Doch de eigenlijke vervolging liet niet lang naar zich wachten. In dien tijd werd in Cochinchina het opperbevel gevoerd door eenen vorst, genaamd Minh-Ment, een man van verstand, staatkundige bekwaamheid en standvastig karakter, maar zedeloos, wreed-aardig, het christendom en de christenen verfoeiende. Den 6 januarij 1833, zeven of acht maanden na de komst van den heer Borie, vaardigde Minh-Ment ee

edikt uit, hetwelk aan alle christenen beval, hunne godsdienst af te zweren en aan de autoriteiten voorschreef de wederspanningen op te sporen en met eene voorbeeldige gestrengheid te straffen, om op deze wijs de godsdienst, tot in den laatsten wortel uitte-roepen. Schrik beving al de geloovigen; eenigen werden tot wankelen gebracht, de gastheer onzer zendingen hield de deur voor hen gesloten. Ik betinner mij niet, wat de heer Masson, Borie ooit zoo vrolijk en opgeruimd te hebben gezien, dan op dien dag. Hij behield die ongeruimdheid; zijne kalme week geen oogenblik van hem af. De goede heer Masson beken dat meer dan eens het gezigt van dien grooten en eenvoudigen moed hamzelven bemoeidigde. En inderdaad het leven der twee zendingen werd ondragelijk. Zij hadden geene schuilplaats meer en doolden elk van zijne zijde van het lot hol. Dit ware niets geweest; maar wat zou van hun arm volk geworden? Helaas soms hadden zij de vrees, het standvastig te vinden; maar ook maakte de vrees en de folteringen afvalligen. Te midden dier onpeilijkheden verdubbelde Borie zijnen ijver. De heer Masson, wien hij van tijd tot tijd aantruf, zag zijne godsvrucht toenemen en was zelfs verplicht zijne onthouding en versterkingen te matigen.

Aldus verliep het jaar 1833. 1834 scheen onder meer gunstige voorteekenen aan te vangen; de mandarijnen hadden slechts uit gehoorzaamheid vervolgd en begonnen te verslappen; doch een nieuw edikt kwam hen aansporen. Rest en hongersnood kwamen zich bij de vervolging voegen. Deze overmaat van rampen was bijna eens weldaad. Van alle zijden verbief zich een kreet tegen de wredeheid van den prins, de heidenen selve beschouwden de kwalen, die het land teisterden als eene straf des hemels. Die kreet drong tot voor den troon door. Minh-Ment, ziek liggende aan de gevolgen zijner buitensporigheden, werd voor een oogenblik van schrik bevangen. Hij scheen zich te willen beteren, en eene plegtigheid van verzoening uitvindende, naar de koninklijke gebruiken in China nagebootst, legde hij eene openlijke bekentenis zijner ongerechtigheden af, welke men echter zeer wel kende, als van te hooge lasten gebeven en voorbeeld van zedeloosheid gegeven te hebben enz. Maar van de misdaad van onschuldigen vervolgd te hebben, werd geen woord gerept; zijn hartstogt behield de bovenhand op zijne geweten en op den raad zijner mandarijnen. Hij kwam evenwel niet dadelijk tot zijne gewelddadigheden tegen de christenen terug, maar poogde ze door wijsgeerige middelen te winnen. Zijne geletterden raadgeerden de verhandelingen over de zedeleer, vooral de werken van Confucius, en trokken daaruit eene decalogus (wet der tien geboden) welke door het gansche rijk afgekondigd werd; terzelfden tijde stelde hij, als eene tweede heiligschennige nabootsing van het christendom, vier groote kerkfeesten in. De tien geboden en de vier feestdagen van Minh-Ment konden een goed het werk zijn van de beste onzer hedendaagsche wijsgeeren als dat van eenen barbaarschen dwingeland. De maatschappelijke deugd, de zuiverheid van bedoelingen, de huisselijke deugden, de kuischheid, in een woord alle deugden, welke de wetgever niet beoefent, worden er aanbevolen. Minh-Ment, die onze heilige godsdienst kende en zich dezelve liet verklaren door eenen doortuchtigen zending, den heer Jaccard, toenmalig gevangene, later martelaar, wilde vooral een christendom tot zijn eigen gebruik stichten; de onderneming nam niet op, men dreef er den spot mede en de vervolging nam weder eene aanvang.

In den loop van het jaar 1834 was de heer Borie zeer ziek geweest en had hij den dood gevreesd, zoo als hij denzelven vreezen kon; want hij stemde er wel in toe zijn leven te verliezen, maar verlangde tevens zijn bloed te vergieten. Men heeft reeds gezien, dat dit, sedert hij zijne verheven roeping kende, de innige wensch van zijne ziel was. God, die hem verhooren wilde, gaf hem zijne gezondheid terug. De jaren 1835, 1836, 1837 en het begin van 1838 werd doorgebracht in dien heldhaftigen arbeid, welken geen woord beschrijven, en de verbeelding niet dan moeijelijk voorstellen kan. Een voortreffelijk bisschop der zendingen, mgr. Reton, heeft daarvan een kost en hartroerend tafereel gegeven in eenen brief, geschreven gedurende zijne apostolische reizen en door hem betiteld: De gevangens van eenen zending; omdat het inderdaad

voor die verhevene ziel een gebeden is, dagelijks te lijden en te sterven.

De heer Borie kende zeer wel die gendegens en geboort ze in ruime maat, in de zeldzame, zachtmoedige brieven, welke hij aan zijne vrienden in Frankrijk schreef, straalt een ziele door, welke door de wettus der opofferingen overstelpt is. Dit was nog niet genoeg voor hem. Hij wilde Minh-Menh in zijne huistad opzoeken en voor hem de zaak der christenen verdedigen. De heeren Jaccard en Masson bestreden te vergeefs zijn voornemen; hij zag er alleen van af, omdat hij, voor alles, wilde gehoorzamen.

Thans was voor hem waardigen denaar Gods het oogenblik gekomen, om eindelijk in het huis zijns meesters binnen te gaan, de handen opgevuld met goede werken, en langs de heur des bloeds, zoo als hij zoo dikwijls gevraagd had. In de maand Junij 1838 werd de heer Borie aangeklaagd. Bij tijds verwoogde nam hij eerst de vlugt en men zocht hem te verzeelen, gedurende vele dagen, niemand wilde hem verraden. Petrus Tu, zijn catechist, een zeer jong mensch, liet zich herhaaldelijk tot bloeden toe slaan. Hevel dan te zeggen waar hij was, een meisje van 16 jaren, welke men in het huis vond, alwaar hij zich schuilt hield, ontving geestig tusschenlagen, maar men kon geen woord uit haar verkrijgen. De vlingeling dacht, zochter niet, dat het langer mogelijk was te ontsnappen. Van nabij vervolgde, had hij zich als laatste redmiddel verborgden op eene afgelogene oplaats onder eenen sandhoop. De politie diemaars kwam daar. Hij hoorde gesagden steldende, dat hij paradijs was, stond bij op en zeide aan die mannen: even als Jesu's. Wien zoekt gij? Zij namen hem gevangen en schar hem geloeid en geslagen te hebben, brachten zij hem voor den mandarijn. Het was den 31 Julij 1838.

Wij willen niet onderbreken zijne saltoringen te beschrijven, welke dienzelfden dag begonnen en voortduurden tot den 29 november, op welchen dag hij ontvoerd werd. Het rovdige van eenen zoon van eenen verhevene vreugd en verheven moed. Voor de registers, in de diepe kerker, onder den geesel der heulen, te midden zijner medgezellen (de annamitische priesters Vincentius Diem en Khoi, den Catechistden Tu en den Officier Antonius, Nam) welke hij herhaaldelijk sticht, en die met hem gaan sterven, is hij overal en altijd wat men hem steeds gezien heeft, wijs, kalme, zachtzinnig en opgeruimd. Hij schrijft aan zijne vrienden, aan zijne oversten, aan zijne dierbare ambtsbroeders van de genootschap der Buitenlandsche Zendingen, om hen te vragen zijner voor God te gedenken. Geen woord in die verhevene brieven, dat niet uit een leed hart komt, geen woord, dat niet juist leedwezen aan den dag legt. Van uit die gevangenis, alwaar hij de voeten in ketenen geboeid en den ijzeren band om zijnen hals, den marteldood verbeidt, ziet hij het gelukkig dal, waar hij had kunnen leven, een geslacht zucht ontsnapt aan zijne ziel.

Het was in de gevangenis, dat de heer Borie de brieven ontving, welke hem benoemden tot Bisschop van Ascanthe en Apostolisch Vicarius van het Westelijk Ton-Chin. Hij hield ze in zijn zand, er van te spreken en maakte er zelfs geen melding van in de afscheidsbrieven, welke hij aan zijne familie schreef. Het konnis, waarbij onze martelaar veroordeeld werd, was, aan de Koninklijke bekrachtiging onderworpen. Het kwam eerst na een lang verwijl tergen, gedurende hetwelk Mgr. Borie zich bemind had gemaakt, zoowel bij zijne registers en bewaarders als bij zijne medgezellen zelve. De mandarijn zeide, dat indien hij met verlies van zijn inkomen, en zijne waardigheid het leven van den Europeer raden kon, hij zulks gaarne doen zoude. Men kan niet nalaten dit gevoel van dien heidenschen en barbaarschen magistraatspersoon te vergelijken bij de laaghartige woede der effendige apostaten, waaraan een ander Minh-Menh in dezen tijd andere martelaars overlevert. Het vondis kwam eindelijk. Minh-Menh beval bezels onmiddellijke voltrekking. De mandarijn betogte aan de veroordeelden zijn leedwezen, dat hij geen dag uitstel kon verleenen; hij had een feestmaal voor hen willen bereiden. Mgr. Borie boog zich voor dien man ter aarde. "Mijne wenschen zijn verhoord," zeide hij. "Ik dank u voor hetgeen gij voor mijne medgezellen en voor mij gedaan hebt en geef u een bewij

hijner dankbaarheid door voor u ten aarde, te brengen, hetgeen ik nog voor niemand gedaan heb.

Alles was gereed. Men kwam de martelaren halen, maar voor dat men hen wegleidde, vermaande hun de mandarijn, dat ofschoor zij behaaldelijk veroordeeld waren, bij hun genade zou verlenen, indien zij het kruis met voeten wilden treden. Mgr. Borie antwoordde uit naam van allen, dat zij den dood verkozen. Hij omselde zijnen leerling, den jeugdigden Petrus Tu, die ophoort had met hem te zullen spreken, en die weende, omdat de Koning hem dien onschatba en troost geweigerd had. De stoet stelde zich in aantogt naar de poorten der stad, door eene ontelbare menigte heen. Mgr. Borie ging met verhaasten tred voortwaarts, zijnen halsband dragende, met ivrende lachende, personen, welke hij kende, en alende, en sommijds omzien, of de twee cochinchinesische priesters zijne medgezellen, hem volgen konden. Alle drie droegen de indrukking van vreugd op het gelaat, hunne loopbaan was geëndigd. De Heelstand voor hen open. Een enkele officier was wreed en boosaardig geestes, maar de heilige bankroet, gedurende hunne gevangenschap. Hij richte het woord tot Mgr. Borie, en vroeg of hij nu den dood nog niet vreesde. Mgr. Borie antwoordde dat hij noch een slinkte voorver, noch een opstandeling was; dat hij God alleen vreesde en dat, zoo hij heidek sterft, moest morgen de beurt eens anders zou komen. De officier beval hem te slaan, doch de soldaten weigerden zulks. Een oogenblik daarna, toen men op de plaats der straf oefening gekomen was, riep de heilige heiliger eenen griffier en belaste hem aan dien officier te gaan zeggen, dat zoo hij hem beleedigd had, hij hem om vergiffenis vroeg. De drie martelaren van hunnen halsband ontdaan, baden voor de laatste maal. Daarna zeide Mgr. Borie zich neder, met de heenen kruissetings over elkander geslagen, ontdeed zich bedaad van zijn kleed en reikte den heul zijn edel hoofd toe. Het geluid van de klaroen liet zich hooren; de twee annamitische priesters waren in een oogwenk geworfd. Maar de Europeer moest door het zwaard omkomen en de heul, terugdeinzende om het bloed des rechtvaardigen te vergieten, had zich dronken gemaakt, om zich een weinig moed in te boezemen. Zijne slecht gevestigde hand sloeg zeven malen, alvorens zijn slagtoffer afgemaakt was.

Advertentien
OPENBARE VERKOOP of Verhuuring
BROUWERIJ
Op verzoek van den heer MICHEL BELTJENS en deszelfs Echtgenoot, zal de Notaris GUIL-LON, residentende te Roermond, op Dingsdag den 3 Maart 1846, desnamiddags om 3 ure ten herberge van den heer ANT. HEIJNEN, op de Beurs, te Roermond, onder zeer voordelinge conditien publiek te koop stellen:
Eene allerbest ingerigte **Brouwerij** gelegen te Roermond op de Varckenmarkt, bevat-tende 2 Roerkuipen, de eene van 10 ton 10 kan, en de andere van 17 ton 37 kan; eenen Grondbak van 2.09, twee Koelbakken, de eene houdende 22 ton 70 kan en de andere 18 ton 90 kan; twee Brouwketels van 48 ton 70 en van 85 ton 60 kan; voorts eene dubbele Wa-ter Pomp en eene Moespomp in de Brouwerij, verder de daarbij behorende Rielen en an-dere gereedschappen.
Bij gemelde **BROUWERIJ**, en aan hetzelfde Ge-bouw vastliggende, behoort een groot en wel geschikt **HUIS** met **TUIN** en verdere onder-hoorigheden, hetwelk te gelijk met de Brou-werij zal geveild worden.
Indien de Verkoop der bovenschreven Gbederen niet moigt tot stand komen, alsdan zal op gezegden dag de aangehaalde **BROUWERIJ** met alle bij ten onderhoorigheden hierboven gemeld, door voorvoerden Notaris publiek **Verhuurd** worden voor eenen tijd van 12 jaren, wederzijds met 6 jaren te eindigen.
Verdere inlichtingen zijnt te bekomen ten Kantore van den Notaris **GUIL-LON** te Roermond.
Zegthet voort.

PUIKE BLANKE STROOP,
voor **LIKEURSTOKERS, KOEKBAKKERS, BAB-BELAARSMAKERS** etc. te bekomen bij **G. M. van de Ven Gz.** te **Bosch**, bij wien mede verkrigbaar is **Sago, hard-appel meel en Koffij-stroop.**

OPENBARE VERKOOP
SCHIEPEN
OP DE MAAS.
Op verzoek van den heer **ARNOLD ROMBEIJ** zal de Notaris **GUIL-LON**, residentende te Roermond, op Maandag den 2 Maart 1846 desnamiddags om 3 ure, ten herberge van den heer **SCHMITZ**, te Roermond, publiek onder voordelinge conditien verkoopen:
Twee overdekte Spitsbekken, de eene van 59 ton en de andere van 44 ton benevens **eene Aak** van 7 tot 8 ton een en ander voorzien van de noodige gereedschappen, Touwen en Zeilen.
De gezegde Schepen zijn over vier jaren nieuw gebouwd, allerbest onderhouden, en liggen thans te Venlo in de haven, alwaar deszelfs te zien zijn.
Zegthet voort.

Met 10 Mei aanstaande te Huur voor 12 jaren te **St. Oedenrode** 4 ure van **St. Hubertusbosch**
EENE HEIDENBUZINGE
genaamd den Berg, nabij het Dorp en Rivier de Dommel; voorzien van vier **KAMERS, KEUKEN, Kelder**, ruime **ZOLDE** en **STAL** met **TUIN**, groot, samen 33 Rodden 40 Ellen.
Te bevragen bij den Notaris **DE JONG** aldaar.

Graanmarkt
van **HERTOGEN BOSCH**
Maandag en Dingsdag 23 en 24 februarij.
ROGGE f 7.35 f 8.35 a f 8.65.
BOEKWEL f 7.65 f 8.25 a f 8.65.
BAVER f 2.85 f 3.40.
GORTHAVER niet aan.
AMSTERDAM, 23 Februarij
N. Vriesche Tarwe slap en laagstgegeven, andere sootten m Weinig handel; 128 p. b. Russ. f 565; 128 p. r. Gall; f 325 127 p. n. Vrica. f 280. g. de Zaan.
Van Rogge alleen verkocht 121 Stettin f 280.
Garst iets lager afgegeven: 111 p. j. Deensche f 115.
Boekweit, hoewel met beperkten handel was, prijshoog 120 p. Amer. f 280; 117 p. jar. Frans. f 280.
Koolzaad (aanw.) o. Kromh. 56 p. - f 34. f 61 p.; op. 9 wa in. April f 60 p. Sept. en Oct. 58 p. p. j. p. j.
Lijnraad in een een doen; 113 p. g. de Zaan f 310; 113 p. Tagar f 310; 108; 102 p. Riga f 270; 105; 106 p. dito f 250.
Raapolie iets flauwer. Lijnolie dadelijk meer aangehouden. Raap per 67w f 362; Vlieg f 354; mei f 342; Sept. f 334; Oct. f 34; Nov. en Dec. f 34.
Lijnolie per 67w. f 281; Vlieg f 271; a. j. po. Mei f 29; Sep f 281. Hennepolie per 67w f 301; Vlieg f 301.
Raapkoeken f 64; 78. Bijnkoeken f 91; 111.

Beurs van Amsterdam.
Maandag 23 Februarij ten vier ure.
W. S. 2 1/2 p. 60; 1 1/2 p. Nieuwe Cert. 3 p. 75; 1 1/2 p. Cert. 4 p. 95; 1 1/2 p. Handelm. 164; Ardoin 310; 21 1/2; 1 1/2 p. Spanje Binn. 5 p. 32; 31; Oude Russen f 40; 4 p. 90; Grenada 234.
SCHIEDAM, 23 Februarij
Janeyer, het Nederl. Vat, zonder Rust, f 19,50 zonder belasting
Amst. Troef het Ned. - 20,75
1 1/2 p. Druckerij van **D. A. DE ROOY**, te **Bosch**.